

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jany Daňkové a soudců Mgr. Miroslavy Kašpírkové a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce R.U.**, zastoupeného JUDr. Romanem Lamkou, advokátem, se sídlem v Praze 9, Kovářské 488/16, proti **žalované Západočeské univerzitě v Plzni**, se sídlem v Plzni, Univerzitní 8, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 19. ledna 2011, č.j. PR-P 710/10,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

R.U., (dále jen „žalobce“) získal vysokoškolské vzdělání studiem v bakalářském studijním programu 68-04-B Právní specializace ve studijním oboru právo v podnikání (viz diplom č. 074681 ze dne 24.6.2004 a vysvědčení o státní závěrečné zkoušce k tomuto diplomu z téhož dne).

Dne 13.11.2006 byl žalobce s odkazem na § 49 odst. 3 zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů (zákon o vysokých školách), (dále jen „zákon o vysokých školách“ nebo „ZVŠ“) přijat v akademickém roce 2006/2007 k magisterskému studiu obor Právo na Fakultě právnické Západočeské univerzity v Plzni (dále jen „FP ZČU“).

Rozhodnutím FP ZČU ze dne 30.3.2010, sp. zn. DFP-416/2010, bylo žalobci k jeho žádosti uvedené studium přerušeno do 31.8.2010.

Statutární proděkan FP ZČU, prof. Dr. JUDr. Karel Eliáš (dále jen „*proděkan FP*“), rozhodnutím nesoucím datum 24.9.2010 a zn. DFP-So-1668/2010 (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“) ukončil studium žalobce podle § 56 odst. 1 písm. b) ZVŠ a článku 28 odst. 2 písm. b) Studijního a zkušebního řádu Západočeské univerzity v Plzni pro nesplnění požadavku vyplývajícího ze studijního programu podle Studijního a zkušebního řádu pro magisterský studijní program Právo a právní věda obor Právo. Výrok opřel o článek 26 odst. 5, čl. 28 odst. 2 písm. b), odst. 4 Studijního a zkušebního řádu ZČU v Plzni a skutková zjištění, že žalobcově žádosti o přerušení studia bylo vyhověno a studium bylo přerušeno do 31.8.2010. Dle výše uvedených ustanovení Studijního a zkušebního řádu ZČU měl žalobce povinnost dostavit se na studijní oddělení k zápisu do dalšího studia dne 14.9.2010. Uvedený den se žalobce nedostavil k zápisu do dalšího studia ani nepožádal o jiný termín zápisu nebo o prodloužení přerušení studia. Proto ukončil proděkan FP žalobcovo studium pro nesplnění požadavku stanoveného pro pokračování ve studiu Studijním a zkušebním řádem ZČU.

Písemné vyhotovení rozhodnutí založené ve spisu obsahuje pod poučením otisk kulatého úředního razítka s malým státním znakem, k němuž je strojem připsáno: „Prof.Dr. JUDr. Karel Eliáš, statutární proděkan Fakulty právnické ZČU v Plzni“ a přičiněn podpis označené osoby.

Žalobce se nedatovanou žádostí k poštovní přepravě podanou dne 23.11.2010, stručně řečeno, domáhal přezkumu rozhodnutí o ukončení studia s odůvodněním, že bylo vydáno k tomu neoprávněnou osobou, nebylo vlastnoručně podepsáno a z těchto důvodů je rozhodnutí nicotné.

Západočeská univerzita v Plzni (dále jen „*žalovaná*“) rozhodnutím ze dne 19.1.2011, čj. PR-P710/10, žalobcovu žádost o přezkoumání rozhodnutí o ukončení studia zamítla a „*původní rozhodnutí děkana*“ potvrdila (dále jen „*napadené rozhodnutí*“). Výrok odůvodnila žalovaná tím, že studium bylo žalobci ukončeno v souladu s ust. § 56 odst. 1 písm. b) ZVŠ a článkem 28 odst. 2 písm. b) Studijního a zkušebního řádu ZČU. Po citaci článku 26 odst. 5 a článku 28 odst. 2 písm. b) Studijního a zkušebního řádu ZČU žalovaná uvedla: „*Vaše studium bylo přerušeno do 31.8.2010, dle výše uvedeného ustanovení Studijního a zkušebního řádu ZČU jste se měl dostavit k zápisu do dalšího studia dne 14.9.2010. Jelikož jste se v uvedený den nedostavil k zápisu do dalšího studia ani jste nepožádal o jiný termín zápisu nebo o prodloužení přerušení studia, bylo Vám ukončeno studium dle výše uvedeného ustanovení. Podle pokynu děkana č. 14D/2009-2010 ze dne 14.12.2009 ve znění pokynu č. 462009/2010, kterým se mění pokyn č. 14D2009/2010, kterým se stanoví základní oblasti činnosti proděkanů, je proděkan Eliáš zmocněn zastupovat děkana v plném rozsahu dle článku 12 odst. 2 Statutu FPR, tedy i k rozhodnutí o ukončení studia, což vyplývá z pokynu č. 46 2009/2010 ze dne 15. července 2010, kterým byl novelizován pokyn děkana č. 14D2009-2010 ze dne 14.12.2009. Obě tyto normy stále platí a jsou účinné.*“. Žalovaný uzavřel, že neshledal, že by napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s citovaným zákonem, vnitřním předpisem ZČU nebo její součástí.

Včasnou žalobou ze dne 18.3.2011 se žalobce domáhal vydání rozsudku, kterým by soud zrušil jak napadené tak prvostupňové rozhodnutí, věc vrátil žalované k dalšímu řízení a žalobci přiznal právo na náhradu nákladů řízení.

Žalobce v žalobě předně tvrdil, že prvostupňové rozhodnutí je nicotné pro nedostatek pravomoci rozhodujícího subjektu k vydání rozhodnutí a žalovaná k této vadě nepřihlédla, v důsledku čehož vydala nicotné rozhodnutí. Žalobní bod zdůvodnil tím, že podle § 56 odst. 1 písm. b) ZVŠ může být důvodem k ukončení studia také nesplnění studijních požadavků. Podle článku 28 odst. 1 platného Studijního a zkušebního řádu ZČU o ukončení studia pro nesplnění studijních požadavků rozhodne děkan. První spornou otázkou v této věci je okamžik vydání rozhodnutí, je-li datem vydání rozhodnutí 24.9.2010 (jak se zřejmě domnívá žalovaný soudě dle prvního odstavce rozhodnutí žalovaného) a nebo je tímto dnem 7.10.2010 jak tvrdí žalobce. Podstatou pro posouzení otázky nicotnosti prvostupňového rozhodnutí je však skutečnost, že dne 24.9.2010 ani dne 7.10.2010 proděkan FP neměl pravomoc vydat rozhodnutí o ukončení studia, neboť nevykonával funkci děkana. V článku 28 odst. 1 Studijního a zkušebního řádu ZČU je uvedeno, že o ukončení studia může rozhodnout pouze děkan. Dne 24.9.2010 nebyla funkce děkana obsazena. Dosavadní děkan JUDr. Jiří Pospíšil rezignoval ke dni 8.8.2010 a volba nového děkana proběhla až 13.10. téhož roku. Žalobce dále uvedl, že podle článku 12 odst. 1 Statutu Fakulty právnické ZČU zastupují děkana proděkani. V ust. článku 12 odst. 2 téhož předpisu zní: „*Děkan určí z řad proděkanů toho, který je oprávněn zastupovat jej v plném rozsahu, jinak jej po dobu jeho nepřítomnosti zastupuje věkem nejstarší z proděkanů.*“ Podle žalobcova názoru však děkan může určit, že jej vybraný proděkan bude zastupovat jenom po dobu, po kterou on sám bude děkanem. Žalobce má za to, že pověření zaniká mimo jiné i se zánikem funkce pověřujícího. V tomto případě zánikem funkce JUDr. Jiřího Pospíšila jako děkana, zanikla i všechna jeho pověření, tedy i pověření prof. Eliáše děkana JUDr. Jiřího Pospíšila zastupovat. Statut fakulty právnické ZČU však i takovou situaci předvídá a řeší ve výše citovaném článku 12 odst. 2 v jeho závěru. Nejstarším z proděkanů však v rozhodném období nebyl prof. Eliáš nýbrž doc. Dr. Karel Klíma, CSc. Pokud tedy prvostupňové rozhodnutí vydala osoba, která k rozhodování o ukončení studia dle článku 28 odst. 1 platného Studijního a zkušebního řádu ZČU nebyla oprávněna, bylo toto rozhodnutí vydáno osobou, která neměla pravomoc rozhodovat. Žalobce dále uvedl, že za datum vydání rozhodnutí datovaného dne 24.9.2010 je nutno považovat den 7.10.2010. Svou úvahu opírá o konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu (čj. 8As 26/2006-71, čj. As 73/2007-47 a čj. 2As 37/2006-63), ze které vyplývá, že soud v těchto případech aplikoval ustanovení zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších novel (dále jen „správní řád“ nebo „SŘ“) na náležitosti rozhodnutí i na rozsah odůvodnění rozhodnutí děkana a rektora. Základní náležitostí rozhodnutí je nepochybně datum vydání rozhodnutí a proto i v tomto případě je nutno aplikovat správní řád, když v zákoně o vysokých školách speciální úprava chybí. Podle ust. § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu se vydáním rozhodnutí rozumí předání stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí k doručení podle § 19, případně jiný úkon k jeho doručení, provádí-li je správní orgán sám; na písemnosti nebo poštovní zásilce se tato skutečnost vyznačí slovy: „Vypraveno dne:“. Rovněž Nejvyšší správní soud ve věci, v níž bylo sporné datum vydání rozhodnutí správního orgánu, judikoval, že datem vydání rozhodnutí není datum jeho vyhotovení, které bývá obvykle uvedeno na rozhodnutí, ale za datum vydání je nutno považovat datum dle ust. § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu (viz rozh. ze dne 16.4.2010, čj. 7As 11/2010-134). Z výše uvedeného vyplývá, že ani k datu vydání rozhodnutí dne 7.10.2010 prof. Dr. JUDr. Eliáš nemohl být děkanem a pověření, které by měl od JUDr. Jiřího Pospíšila, zaniklo odstoupením JUDr. Jiřího Pospíšila. Nedostatek pravomoci vydat rozhodnutí považuje již konstantně judikatura

správních soudů za tak závažnou právní vadu rozhodnutí, která způsobuje jeho nicotnost. V té souvislosti žalobce odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 29.12.2005, čj. 4As 53/2004-73, na právní teorii zabývající se nicotností správního aktu a na celou řadu konkrétně vyjmenovaných rozhodnutí správních soudů vyjadřujících se k různým aspektům tohoto pojmu. Zmiňovaná judikatura dospěla k závěru, že k nicotnosti je soud povinen hledět z úřední povinnosti. Žalobce dále citoval z rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22.7.2005, čj. 6A 76/2001-96. Zejména zdůraznil ty pasáže rozhodnutí, v nichž se konstatuje, že vady, které způsobují nicotnost, jsou například absolutní nedostatek pravomoci, že nicotný akt nelze měnit, proto je nicotností automaticky stěženo i rozhodnutí o odvolání či o rozkladu, které mění nicotné rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, že podle § 77 odst. 1 správního řádu je nicotné rozhodnutí, k jehož vydání nebyl správní orgán vůbec věcně příslušný, přičemž nicotnost z tohoto důvodu zjišťuje a rozhodnutím prohlašuje správní orgán nadřízený správnímu orgánu, který nicotné rozhodnutí vydal. Uzavřel, že v projednávané věci rozhodovala v prvním stupni osoba neoprávněná, neboli osoba, která neměla pravomoc ve věci ukončení studia rozhodnout. V projednávaném případě byl k absolutnímu nedostatku pravomoci rozhodujícího subjektu povinen přihlídnout druhostupňový správní orgán (rektor) při přezkumu rozhodnutí prvostupňového z moci úřední, tedy aniž by zde byla povinnost žalobce v oprávněném prostředku proti prvostupňovému rozhodnutí takovou vadu namítat, a vyslovit nicotnost takového rozhodnutí.

Žalobce dále tvrdil, že prvostupňové rozhodnutí je v odůvodnění vnitřně rozporné. Na jedné straně se v odůvodnění rozhodnutí konstatuje, že žalobci bylo ukončeno studium pro porušení povinností studenta zakotvených v článku 26 odst. 5 Studijního a zkušebního řádu ZČU, neboť se žalobce dle tohoto ustanovení nedostavil do 5-ti pracovních dnů k zápisu do dalšího studia, ale současně je v rozhodnutí bez jakéhokoliv odkazu na nějaký předpis či bez jakéhokoliv zdůvodnění uvedeno, že žalobce se měl dostavit k zápisu do dalšího studia dne 14.9.2010. Po tomto překvapivém sdělení se v rozhodnutí uvádí: „Jelikož jste se uvedený den nedostavil k zápisu do dalšího studia, ani jste nepožádal o jiný termín zápisu nebo o prodloužení přerušení studia, ukončuji Vaše studium pro nesplnění požadavku stanoveného pro pokračování ve studiu Studijním a zkušebním řádem Západočeské univerzity v Plzni.“ Jestliže měl žalobce postupovat podle článku 26 odst. 5 Studijního a zkušebního řádu, proč se měl dostavovat k zápisu zrovna 14.9.2010, není vůbec v rozhodnutí odůvodněno. Vůbec pak není zřejmé, proč správní orgán poté dovodil, že jestliže se žalobce nedostavil k zápisu zrovna v den 14.9.2010, tak mu muselo být bez jakékoliv další reakce ze strany fakulty ukončeno studium. Žalobce má za to, že tak závažné rozhodnutí, jakým je ukončení studia, navíc za situace, kdy je ukončováno studium po absolvování čtvrtého ročníku, by mělo být odůvodněno v souladu se zásadami logického uvažování, a je-li mu vytýkáno nesplnění povinnosti dostavit se 14.9.2010 k zápisu, není z rozhodnutí vůbec patrné, proč zrovna tento den. Povinnost dostavit se k zápisu v tento den není ničím podložena (právním předpisem) a není nijak odůvodněna. Pro zjevnou rozpornost v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí žalobce nemohl ani uplatnit právně relevantní obranu v žádosti o přezkum tohoto rozhodnutí, čímž byla porušena zásada dvouinstančnosti řízení. V žádosti o přezkum prvostupňového rozhodnutí žalobce namítal, že rozhodovala osoba, která nebyla oprávněna rozhodovat o ukončení studia. Rozhodnutí žalované na toto tvrzení právně relevantně nereagovalo a nevypořádalo se s ním. V té souvislosti žalobce odkázal na ustanovení § 68 odst. 3 ZVŠ a stejné ustanovení správního řádu a konstatoval, že požadavky vztahující se na odůvodnění

jakéhokoliv rozhodnutí správního orgánu platí i pro rozhodnutí děkana a rektora při rozhodování o právech a povinnostech studentů vystupujících v pozici orgánu veřejné správy. Žalobce dále poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu stran rozhodnutí rektora případně děkana (např. rozhodnutí ze dne 29.8.2007, čj. 8As 26/2006-71, rozhodnutí ze dne 5.9.2008, čj. 2As 73/2007-47 a rozhodnutí ze dne 21.12.2006, čj. 2As 37/2006-63). Žalobce v opravném prostředku proti prvostupňovému rozhodnutí uplatnil námitku, která se týkala nedostatku pravomoci osoby, která rozhodovala o ukončení studia. V napadeném rozhodnutí se rektor s touto námitkou nevypořádal. Vzhledem k této skutečnosti a zmatečnosti prvostupňového rozhodnutí se žalobce nemohl v žádosti o přezkum náležitě bránit. Vzhledem k tomu, že rozhodujícím prvostupňovým správním orgánem byl pracovník právnické fakulty – právník – prof. Dr. Eliáš, je takto vydané a odůvodněné rozhodnutí jevem velmi smutným a jedná se o zásah naprosto nepřiměřený ve vztahu k zcela zanedbatelnému opomenutí žalobce se po ukončení studia ihned přihlásit na studijním oddělení. Žalobci skončilo přerušení studia dne 31.8.2010 a 24.9.2010, tj. necelý měsíc studentovi bez jakékoliv výzvy reakce bylo ukončeno studium, v němž měl splněny již všechny povinnosti čtvrtého ročníku. Takovéto striktní vyžadování plnění povinností nadto ani v rozhodnutí o ukončení studia nespecifikované, když sám rozhodující orgán fakulty předpisy vztahující se na jeho činnost a rozhodování nepřiměřeně přísné a především v rozporu se základními zásadami správního řízení, jakými jsou povinnost dle § 2 odst. 1 správního řádu postupovat v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, § 2 odst. 2 uplatňovat svou pravomoc na základě zákonného zmocnění. Podle § 4 odst. 2 správního řádu povinnost poskytnout dotčené osobě přiměřené poučení, implikovala také povinnost fakulty před ukončením studia jakkoliv kontaktovat studenta. To vyplývá z ustanovení § 8 správního řádu. Z uvedených důvodů se žalobce domnívá, že bylo v případě obou rozhodnutí porušeno ust. § 68 odst. 3 písm. g) ZVŠ a ust. § 68 odst. 3 správního řádu a v řízení byly porušeny základní zásady správního řízení, mající za následek vydání nezákonného rozhodnutí ve věci samé.

V písemném vyjádření ze dne 13.6.2011 žalovaná navrhl, aby soud žalobu pro nedůvodnost zamítl.

K námitce žalobce o nedostatku pravomoci proděkana FP k vydání rozhodnutí o končení studia uvedla, že se v dané věci především vůbec nejedná o otázku pravomoci. Pravomoc (i působnost) k rozhodování o právech a povinnostech studentů, včetně rozhodování o přijetí ke studiu či o ukončení studia má ZČU jako právnická osoba, na níž byla zákonem o vysokých školách přenesena pravomoc a působnost rozhodovat o právech a povinnostech osob v oblasti veřejné správy. Jde o výraz vysokoškolské samosprávy, na níž byl delegován výkon veřejné moci, k níž by byl jinak povolán stát. O vadu v otázce pravomoci, resp. působnosti by se tudíž jednalo v situaci, kdy by rozhodnutí o ukončení vysokoškolského studia žalobce vydal někdo zcela jiný, než orgán vysoké školy, například orgán státu. O takový případ však v dané věci nejde a tudíž námitka není důvodná.

V dané věci žalobce napadá (aniž by si toho byl vědom) pouze otázku funkční příslušnosti a otázku jednání oprávněné úřední osoby. Případná vada v těchto otázkách by dozajista nezpůsobila nicotnost napadených rozhodnutí a v daných souvislostech by neměla vliv ani na zákonnost rozhodnutí. Vycházeje z konkrétně citovaných ustanovení zákona o vysokých školách a správního řádu dovodila, že proděkan FP byl pověřen k zastupování

děkana při vydávání správních aktů, k nimž byl jinak v rámci veřejné vysoké školy funkčně příslušný děkan FP, zcela v souladu s tím, co výslovně předpokládá a umožňuje zákon o vysokých školách. Žalobcův názor, že pověření statutárního proděkana mělo zaniknout automaticky okamžikem, kdy zanikla funkce děkana, který jej zastupováním při výkonu pravomocí děkana pověřil, označila za hluboce mylný, neboť by vedl k absurdním důsledkům v podobě diskontinuity výkonu veřejné moci. Je nesporné, že proděkan FP byl v době výkonu funkce děkana JUDr. Jiřího Pospíšila děkanem řádně pověřen k výkonu vyjmenovaných pravomocí děkana, včetně rozhodování o ukončení studia. Takové pověření je aktem, který může být omezen různými podmínkami, ale pokud omezen není, platí na dobu neurčitou, dokud jej děkan nezruší či nezmění. Nejde přitom o to, jaká konkrétní fyzická osoba je aktuálně ve funkci děkana, ale o to, že existence funkce děkana jako orgánu fakulty včetně všech kompetencí je kontinuální. Jednou řádně učiněné projevy této kompetence nezanikají jenom proto, že konkrétní fyzická osoba funkci děkana opustila, pokud není výslovně stanoveno jinak. V opačném případě by platilo, že odchodem konkrétní osoby děkana z funkce by ex nunc zanikly všechny jím vydané akty, jako např. všechna rozhodnutí o přijetí studentů ke studiu, jím podepsané vysokoškolské diplomy apod. Takový výklad je zjevně absurdní. U vydaných pověření pro proděkany to platí obdobně. Právě pro případ skončení funkce, vedle případů souběžné pomoci či dočasné nepřítomnosti nebo dočasné neschopnosti děkana, se pověření proděkanů provádí. Obdobně to platí i při jakýchkoliv jiných projevech veřejné moci, které nepozbývají účinků jen v důsledku toho, že zanikla funkce konkrétní fyzické osoby, která je učinila. Obdobně to platí dokonce i pro pověřování do oblasti soukromoprávních vztahů. Kupříkladu jmenování jednatele či udělení prokury k jednání také nezanikne jen proto, že zanikl podíl společníka, který jednatele jmenoval, či funkce jednatele, který prokuru udělil. V právu přirozeně platí princip, že úkony které byly učiněny v době svého vzniku řádně, platí do budoucna bez omezení, nestanoví-li zákon nebo samotný úkon jinak. Obvykle též platí, že orgán, který měl kompetenci takový úkon učinit, jej může bez ohledu na aktuální obsazení kdykoliv revidovat. To se však v dané věci nestalo. Za zcela lichou označila žalovaná žalobcovu domněnku, že právě kvůli zániku všech pověření při skončení funkce konkrétního děkana stanoví Statut FP, že děkana zastupuje nejstarší proděkan. Toto ustanovení obsahuje Statut pouze pro případ, že děkan nepověří žádného z proděkanů.

Pokud byla bezdůvodná předešlá námitka, je nutně bezdůvodná i žalobcova námitka, že je vedle prvoinstančního rozhodnutí nicotné i napadené rozhodnutí.

Pokud jde o namítanou vnitřní rozpornost prvostupňového rozhodnutí o ukončení studia žalobce, pak lze skutečně identifikovat jistou nepřesnost v odůvodnění termínu, do kdy měl žalobce požádat o zápis do dalšího studia, neboť v rozhodnutí se uvádí jako limitní termín žádosti den 14.9.2010 zatímco z ustanovení čl. 26 odst. 5 Studijního a zkušebního řádu vyplývá, že tuto povinnost měl splnit do 5-ti pracovních dnů od ukončení přerušení studia. Vzhledem k tomu, že studium bylo přerušeno žalobci do 31.8.2010, uplynula lhůta 5-ti pracovních dnů již v úterý dne 7.9.2010. Již toho dne tedy mohlo a mělo být studium žalobci podle studijních předpisů ukončeno. Protože v odůvodnění byla lhůta pro splnění povinností žalobci prodloužena, jednalo se o opatření ve prospěch žalobce, jímž nemohl žalobce utrpět žádnou újmu. Druhou možností je, že jde o prostou chybu v psaní a počtech.

Žalovaný dále uvedl, že pokud jde o poslední námitku žalobce směřující k nevypořádání jeho připomínek druhostupňovým rozhodnutím, pak ani tato se nejeví důvodná. Žalobce ve své nedatované žádosti o přezkum prvostupňového rozhodnutí namítal, že rozhodnutí bylo vydáno neoprávněnou nekompetentní osobou (obdobná námitka jako v žalobě shora) a že nebylo podepsáno. Napadené rozhodnutí se s námitkou oprávnění k jednání statutárního proděkana vypořádalo, když vysvětlilo, na základě jakých konkrétních úkonů byl proděkan k jednání zmocněn. Žalovaný připustil, že námitku neexistence podpisu napadené rozhodnutí výslovně nevypovídá, nicméně tato není předmětem žalobních bodů.

Žalovaný uzavřel, že nedůvodnost žaloby žalobce vyplývá jednak ze skutečností, že důvodný není žádný z uplatněných žalobních bodů, ale i kdyby kterýkoliv důvodný byl, byla by žaloba jako celek nedůvodná, neboť ani případná vada v namítaných otázkách by neměla vliv na zákonnost rozhodnutí a nemohla by sama o sobě vést k dotčení práv žalobce a tím ani k založení jeho aktivní věcné legitimace k žalobě ve smyslu § 65 odst. 1 ani 2 soudního řádu správního.

Žalobce v replice ze dne 6.7.2011 označil argumentaci žalované za ryze účelovou, věcně nesprávnou a v řadě směrů pochybenou. Žalobce uvedl, že součást žalované ZČU – fakulta právnická - přešla v září 2009 na tzv. „kreditní systém“ jakožto novou formu kontroly studia svých studentů. Ačkoliv zákon o vysokých školách výslovně ukládá, aby stanovení a úpravy (změny) studijních povinností byly zveřejněny na úřední desce fakulty nebo vysoké školy, nikdy se tak nestalo a pravidla přechodu na kreditní systém nebyla nikdy zákonem požadovaným způsobem zveřejněna. Mimo jiné i v důsledku toho bylo poněkud nečekaně ukončeno studium cca 400 studentů fakulty. Tehdejší proděkan Bezouška veřejně přislíbil benevolentní přístup k posuzování žádostí a přezkum s tím, že studentům bude fakticky dána možnost splnit chybějící studijní povinnosti. Tento slib nebyl nikdy splněn a rozhodnutí o ukončení studia drtivě většiny všech studentů bylo tehdejším rektorem žalované potvrzeno. Žalobce se domnívá, jak popsal ve své žalobě, že zde jsou důvody pro zrušení tohoto rozhodnutí, případně dokonce pro závěr, že toto rozhodnutí je nicotné (nebylo vydáno děkanem ani osobou, která by ho podle Statutu fakulty mohla zastupovat, nebylo podepsáno žádnou /! / úřední osobou apod.).

Žalovaná v podstatě vychází z toho, že proděkan FP rozhodl v souladu se zákonem, protože jej děkan písemně (pokynem) pověřil, aby jej zastupoval v plném rozsahu. I kdyby chtěl někdo předstírat, že pověření trvá věčně (i po zániku funkce pověřujícího), což je samozřejmě nesmysl, pak platí, že podle § 28 odst. 1 Studijního a zkušebního řádu ZČU o ukončení studia pro nesplnění studijních požadavků rozhodne děkan. I kdyby pověření zastupovat děkana trvalo i po zániku funkce děkana, jak tvrdí žalovaná, pak muselo by být podepsáno buď jím, nebo v zastoupení pověřenou osobou. To však nebylo možné, protože žádný děkan v té době nebyl (funkce nebyla obsazena) a mimochodem to vyvrací i veškerou argumentaci žalované. Ve zbytku žalobce setrval na argumentaci předestřené již v žalobě.

Řízení ve správním soudnictví upravuje zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“). Při přezkoumání napadeného rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a napadené výroky rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních

bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.). O věci samé v souladu s § 51 odst. 1 s.ř.s. rozhodl bez jednání za výslovného souhlasu žalobce (čl. 36 spisu) i žalovaného (čl. 31 spisu).

V přezkumu podrobené věci se jednalo o problematiku ukončení studia na veřejné vysoké škole, konkrétně na FP ZČU.

Podle zákona o vysokých školách se vysokoškolské vzdělání získává v rámci akreditovaného studijního programu (bakalářského, magisterského nebo doktorského) podle studijního plánu, který stanoví časovou a obsahovou posloupnost studijních předmětů, formu jejich studia (forma vyjadřuje, zda jde o studium prezenční, distanční nebo o jejich kombinaci) a způsob ověření studijních výsledků (§ 44 ZVŠ).

Studium každého studijního programu se řádně ukončuje státní závěrečnou zkouškou, jejíž součástí je obhajoba bakalářské, resp. diplomové či disertační práce (§ 45 odst. 3, § 46 odst. 3, § 47 odst. 4 ZVŠ). Dnem ukončení studia je den, kdy byla vykonána státní závěrečná zkouška předepsaná na závěr studia nebo její poslední část (§ 55 odst. 1, věta druhá ZVŠ). Ust. § 56 odst. 1 ZVŠ pod písm. a) až e) upravuje další způsoby (důvody) ukončení studia. Pro ně je společné, že k ukončení dochází za stavu, kdy studium není ukončené.

Dle § 56 odst. 1 písm. b) ZVŠ *studium se dále ukončuje, nesplní-li student požadavky vyplývající ze studijního programu podle studijního a zkušebního řádu. Dnem ukončení studia podle odstavce 1 písm. b) je den stanovený studijním a zkušebním řádem* (§ 56 odst. 2, věta druhá ZVŠ).

V žalobcově případě došlo k ukončení studia po ukončení přerušení studia.

Podle § 54 ZVŠ *studium ve studijním programu může být za podmínek stanovených studijním a zkušebním řádem i opakovaně přerušeno. Studijní a zkušební řád stanoví nejdelší celkovou dobu přerušení studia* (odst. 1). *V době přerušení studia není osoba studentem. Uplynutím doby, na kterou bylo studium přerušeno, vzniká osobě právo na opětovný zápis do studia* (odst. 2).

V případě ZČU se jedná o Studijní a zkušební řád Západočeské univerzity v Plzni, který nabyl účinnosti dne 1.9.2004, ve znění změn (jeho úplné znění bylo vydáno dne 11.7.2008).

Označený vnitřní předpis ZČU upravuje právní institut přerušení studia v čl. 26. Mimo jiné v odst. 5 stanoví, že *po ukončení přerušení studia je osoba, které bylo studium přerušeno, povinna zapsat se do dalšího studia. Nezapiše-li se osoba do pěti pracovních dnů po ukončení přerušení studia nebo nepožádá-li o jiný termín zápisu nebo nepožádá-li o prodloužení přerušení studia, ztrácí právo na zápis do studia a je to důvodem pro ukončení studia pro nesplnění požadavku podle čl. 28 odst. 2 písm. b).*

Podle čl. 28 odst. 2 písm. b) *Studijního a zkušebního řádu ZČU děkan rozhodne o ukončení studia pro neplnění požadavku, jestliže student nesplnil některou podmínku*

stanovenou pro studium vyplývající ze studijního programu, tohoto řádu nebo jiných vnitřních předpisů nebo vnitřních norem ZČU.

Podle čl. 28 odst. 4 téhož vnitřního předpisu ZČU *dnem ukončení studia pro nesplnění požadavku je den, ke kterému rozhodnutí děkana o ukončení studia nabylo právní moci.*

Žalovaná nevyhověla oprávněnému prostředku proto, že poté, co bylo žalobci přerušeno studium do 31.8.2010 a dle Studijního a zkušebního řádu ZČU se měl dostavit k zápisu do dalšího studia dne 14.9.2010, v tento den se k zápisu nedostavil ani nepožádal o jiný termín zápisu nebo o prodloužení přerušení studia.

Žalobce v žalobě nezpochybňoval skutková zjištění, o něž žalovaná opřela výrok napadeného rozhodnutí. Pouze se snažil bagatelizovat nesplnění povinnosti.

V rámci stěžejního žalobního bodu tvrdil, že prvostupňové rozhodnutí je nicotné pro nedostatek pravomoci rozhodujícího subjektu k jeho vydání a pakliže žalovaná k této vadě nepřihlédla, zatížila nicotností i své rozhodnutí.

Pravomoc podle právní teorie i judikatury je oprávnění správního úřadu vykonávat veřejnou moc, tj. autoritativně rozhodovat o právech a povinnostech subjektů, které nejsou v rovném postavení s tímto orgánem a rozhodnutí jím učiněné nezávisí na vůli subjektu, jemuž je adresováno (srov. Usnesení II.ÚS 75/93, sv. 2). Rozhodování o právech a povinnostech studentů patří podle § 6 odst. 1 písm. e) ZVŠ do samosprávné působnosti veřejné vysoké školy, a to včetně rozhodnutí ve věcech ukončení studia pro nesplnění požadavků podle § 56 odst. 1 písm. b) ZVŠ. Zároveň však zákon o vysokých školách stanoví, že právo rozhodovat nebo jednat jménem veřejné vysoké školy v zákonem vyjmenovaných věcech týkajících se fakulty mají orgány fakulty (§ 24). Je tudíž zřejmé, že pravomocí je nadána veřejná vysoká škola a tuto pravomoc realizuje jednak přímo svými orgány, především prostřednictvím rektora (Ve věcech veřejné vysoké školy jedná a rozhoduje rektor, pokud zákon nestanoví jinak - § 10 odst. 1 ZVŠ), jednak zprostředkovaně přes své jednotlivé fakulty, a to prostřednictvím orgánů fakult (Orgány fakulty mají právo rozhodovat nebo jednat jménem veřejné vysoké školy v zákonem vyjmenovaných věcech týkajících se fakulty, krom jiného ve věcech tvorby a uskutečňování studijních programů - § 24 odst. 1 písm. a) ZVŠ), zejména pak děkana fakulty, který stojí v jejím čele a rozhoduje ve věcech fakulty (§ 28 ZVŠ). Řečeno jinak, bez ohledu na to, zda rozhodnutí o právech a povinnostech studenta vydal děkan fakulty, jejímž je studentem, či rektor veřejné vysoké školy, vždy se bude jednat o výkon pravomoci zákonem svěřené veřejné vysoké škole, nikoliv určité fakultě veřejné vysoké školy či snad dokonce určitému orgánu veřejné vysoké školy nebo fakulty.

Pravomoc je tudíž atributem správního úřadu, v tomto případě veřejné vysoké školy, která je samostatným nositelem veřejné moci propůjčené jí státem, nikoliv jednotlivého pracovníka správního úřadu, resp. v daném případě orgánu veřejné vysoké školy, natož konkrétní fyzické osoby.

Z důvodů výše podrobně rozvedených nemohla mít základní žalobní výhrada žalobce o nedostatku pravomoci proděkana FP k vydání rozhodnutí o ukončení žalobcova studia a z tohoto důvodu nicotnosti prvostupňového, potažmo napadeného rozhodnutí naději na úspěch. O nedostatku pravomoci v posuzovaném případě nemůže být řeč.

S žalovaným lze souhlasit potud, že žalobce, aniž by si toho byl vědom, v podstatě napadá „pouze“ otázku funkční příslušnosti a otázku jednání oprávněné úřední osoby. Zjednodušeně řečeno, žalobce tvrdí, že rozhodnutí o ukončení studia dle čl. 28 odst. 1 Studijního a zkušebního řádu ZČU byl oprávněn vydat pouze děkan fakulty, tím Prof. Dr. JUDr. Karel Eliáš v době vydání rozhodnutí nebyl a nebyl ani proděkanem oprávněným zastupovat děkana v plném rozsahu, neboť jeho pověření zaniklo se zánikem funkce pověřujícího děkana JUDr. Jiřího Pospíšila, který ke dni 8.8.2010 na funkci děkana rezignoval.

Soud ani tuto výtku nepovažuje za důvodnou.

Jak už bylo shora konstatováno, podle zákona o vysokých školách veřejná vysoká škola se může členit na organizační součásti, mimo jiné na fakulty (§ 22 odst. 1 písm. a), jejichž orgány mají právo rozhodovat nebo jednat jménem veřejné vysoké školy ve věcech týkajících se fakulty, především ve věcech tvorby a uskutečňování studijních programů, tedy ve věcech stanovených zákonem o vysokých školách či v dalších věcech veřejné vysoké školy, pokud jim rozhodování o nich svěří statut veřejné vysoké školy (§ 24 odst. 1,2 ZVŠ). V čele fakulty je děkan; jedná a rozhoduje ve věcech fakulty, pokud zákon o vysokých školách nestanoví jinak (§ 28 odst. 1 ZVŠ). Děkana zastupují v jím určeném rozsahu proděkani (§ 28 odst. 5, věta první ZVŠ).

V návaznosti na shora citovaná ust. ZVŠ stanoví Statut ZČU v čl. 24, že je fakulta základním článkem ZČU, uskutečňuje (vedle dalších činností) nejméně jeden studijní program (odst. 1) a v čele fakulty stojí děkan (odst. 2). Podle čl. 29 odst. 1 Statutu rozhoduje za ZČU vedle rektora a dalších vyjmenovaných osob děkan v rozsahu stanoveném zákonem, tímto statutem a v dalších věcech.

Podle Statutu FP ZČU je děkan jedním ze samosprávných akademických orgánů FP (čl. 6 odst. 1 písm. b), které jednají v souladu se zákonem, dalšími právními předpisy, vnitřními předpisy a vnitřními normami ZČU (čl. 6 odst. 3). V čele fakulty je děkan, který jedná a rozhoduje ve věcech fakulty, pokud zákon nebo Statut ZČU nestanoví jinak (čl. 8 odst. 1). Článek 12 Statutu FP ZČU nazvaný „Proděkani“ v odst. 1 stanoví: *Děkana zastupují v rozsahu jím určeném tito proděkani: a. proděkan pro studijní záležitosti, b. proděkan pro vědu a výzkum, c. proděkan pro mezinárodní vztahy.* Odstavec 2 zní: *Děkan určí z řad proděkanů toho, který je oprávněn zastupovat jej v plném rozsahu, jinak jej po dobu jeho nepřítomnosti zastupuje věkem nejstarší z proděkanů.*

Mezi účastníky řízení není spor o tom, že JUDr. Jiří Pospíšil v době, kdy vykonával funkci děkana FP ZČU, určil, že tehdejší proděkan FP ZČU prof. Dr. JUDr. Karel Eliáš bude oním proděkanem, který jej bude ve smyslu čl. 12 odst. 2 Statutu FP ZČU zastupovat v plném rozsahu. Takový úkon děkana měl oporu zejména v § 28 odst. 5 ZVŠ, v čl. 29 odst.

2 Statutu ZČU a v čl. 12 odst. 2 Statutu FP ZČU a byl tudíž zcela v souladu se zákonem i vnitřními předpisy ZČU i FP ZČU. Proděkán prof. Dr. JUDr. Karel Eliáš pak na základě předmětného úkonu děkana se stal osobou oprávněnou jednat a rozhodovat ve všech věcech za funkčně příslušného děkana FP ZČU, tedy nabyl soubor oprávnění co do rozsahu a obsahu totožný s děkanem. Do tohoto souboru náleželo také oprávnění vydávat individuální správní akty, jejichž vydání by jinak z titulu funkce náleželo děkanovi fakulty, včetně těch, jimiž je rozhodováno o právech a povinnostech studentů, nevyjímaje rozhodnutí o ukončení studia (v důsledku změny Pokynu č. 14 D 2009/2010, kterým se stanoví základní oblasti činnosti proděkanů, pokynem č. 46 2009/2010, který nabyl účinnosti 1.8.2010). Pakliže podle čl. 28 odst. 1 Studijního a zkušebního řádu ZČU rozhodne o ukončení studia pro nesplnění požadavků vyplývajících ze studijního programu děkan, byl děkanem určený proděkán zásadně oprávněn vydat i rozhodnutí na podkladě § 56 odst. 1 písm. b) ZVŠ o ukončení studia na FP ZČU.

Prvostupňové rozhodnutí bylo vyhotoveno dne 24.9.2010 a vydáno „zřejmě“ dne 7.10.2010 („zřejmě“ proto, že na písemnosti ve spisu založené není předání stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí k doručení vyznačeno tak, jak požaduje § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu. Na termín 7.10.2010 lze usuzovat pouze z podacího razítka pošty na záslce dokladovaného xerokopií obálky přiložené žalobcem k žalobě). Jakkoliv argumentace žalobce stran data vydání rozhodnutí je v zásadě správná, je pro posouzení důvodnosti žaloby zcela nepodstatná. To proto, že oba termíny následují poté, co děkan FP ZČU rezignoval na svoji funkci (dne 8.8.2010), a zároveň předcházejí termínu, kdy byl zvolen nový děkan (volba proběhla v říjnu 2010).

Spornou se v důsledku těchto skutečností stala mezi účastníky řízení otázka, zda pověření proděkana FP ZČU prof. Dr. JUDr. Karla Eliáše k zastupování děkana zaniklo automaticky se zánikem funkce děkana JUDr. Jiřího Pospíšila, jak se domnívá žalobce, či nadále trvalo, jak je přesvědčen žalovaný.

Soud sdílí shodně s žalovaným názor, že rezignace děkana na pověření proděkana k zastupování děkana neměla žádné právní důsledky, a to na základě následujících úvah:

Automatický zánik oprávnění řádně pověřeného proděkana k zastupování děkana předně nemá žádnou oporu ani v zákoně o vysokých školách ani ve vnitřních předpisech ZČU či FP ZČU. Ostatně ani žalobce svůj právní názor neopírá o žádný obecně závazný právní předpis či vnitřní předpisy univerzity či fakulty.

Časové omezení určení, který proděkán je oprávněn zastupovat děkana v plném rozsahu, by dále teoreticky mohl obsahovat samotný akt zmocnění (pověření) vydaný děkanem. Je-li děkan oprávněn určit osobu proděkana zastupujícího jej v plném rozsahu, pak z logiky věci plyne, že by mu náleželo oprávnění takové určení předem časově omezit. Žalobce však v posuzovaném případě takovou verzi reality netvrdí a důvod zániku oprávnění s uplynutím lhůty stanovené v pověřovacím aktu nespojuje.

Navíc u právních aktů (zejména aktů ad personam) obecně platí, že není-li trvání jejich účinků časově omezeno přímo zákonem nebo na základě zákona aktem samotným,

případně nevyplývají-li časové meze ze samotné povahy jejich obsahu, trvají jejich právní účinky po dobu neurčitou.

Žalobcův názor o automatickém zániku oprávnění proděkana FP zastupovat děkana je založen toliko na úvaze, že „*vybraný proděkan může zastupovat děkana pouze po dobu, po kterou děkan, který jej určil k zastupování, vykonává svoji funkci.*“

Soud jeho názor považuje za mylný. Má za to, že při interpretaci ustanovení o zastupování děkana proděkanem je nutné vyjít ze smyslu výše předestřené právní úpravy.

Jak zákon o vysokých školách v čl. 28 odst. 5, tak Statut FP ZČU v čl. 12 explicitně formulují požadavek, aby děkan fakulty měl vždy svého (či své) zástupce. Statut FP ZČU v odst. 2 čl. 12 (obdobně jako Statut ZČU v čl. 17 odst. 2 písm. b) stran rektora a prorektora) dále stanoví, že jeden z proděkanů musí být vždy oprávněn zastupovat děkana v plném rozsahu (tedy jakýsi „generální zástupce“ děkana). Podle stávající právní úpravy osoba proděkana s oprávněním zastupovat děkana v plném rozsahu je určena buď děkanem fakulty na základě jeho určení (stejně jako určení rozsahu, ve kterém jej budou jednotliví proděkani na podkladě čl. 12 odst. 1 Statutu FP ZČU zastupovat) nebo je určena dle pravidla stanoveného přímo Statutem FP ZČU, tj. věkem nejstarší z proděkanů. První pravidlo pro určení proděkana zastupujícího děkana v plném rozsahu má přednost. V pořadí druhé pravidlo se uplatní výlučně tehdy, neurčí-li osobu „generálně“ pověřeného proděkana sám děkan.

Ze zákonného rámce obecné právní úpravy zastoupení děkana v čl. 28 odst. 5 ZVŠ, stejně jako z detailnější právní úpravy obsažené v čl. 12 Statutu FP ZČU (a to jak odst. 1, tak odst. 2) především dle názoru soudu plyne, že jejím smyslem je zajistit kontinuální, permanentní, řádný a současně kvalifikovaný chod fakulty v každé době a za každé situace, tedy i v případě, nemůže-li děkan fakulty z jakýchkoliv důvodů (objektivních či subjektivních) a po jakkoliv dlouhý časový úsek (krátkodobě či po delší dobu) vykonávat svá oprávnění a plnit své povinnosti plynoucí z jeho funkce. Má-li zastoupení děkana v plném rozsahu určeným proděkanem zajistit bezproblémový chod fakulty v době, kdy je funkce děkana fakulty řádně obsazena a pouze určité okolnosti dočasné povahy mu brání jednat a rozhodovat ve věcech fakulty, o to více nabývá zastoupení na významu v době, kdy funkce děkana dočasně obsazena není. Z logiky věci plyne, že nezbytné kontinuity chodu fakulty do doby obsazení funkce děkana novou osobou lze dosáhnout právě a jen prostřednictvím posledně úřadujícího proděkana zastupujícího děkana v plném rozsahu. Je přitom nerozhodné, zda k jeho ustanovení došlo prvním nebo druhým způsobem. Jestliže však byl poslední „generální zástupce děkana“ určen děkanem, pak čl. 28 odst. 5 ZVŠ a čl. 12 odst. 2 Statutu FP ZČU brání tomu, aby bylo realizováno pravidlo druhé (věkem nejstarší z proděkanů). Změna by mohla nastat jen v souvislosti s nástupem nového děkana, zrušením pověření dosavadního proděkana a buď určením jiného proděkana jeho zastupováním v plném rozsahu nebo nevyužitím oprávnění zastupujícího proděkana určit a tudíž automatickým uplatněním pravidla druhého.

Soud nadto jistou paralelu spatřuje i v právní úpravě institutu oprávněné úřední osoby, jak ji obsahuje § 15 zákona 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších novel (dále jen „*správní řád*“). Podle § 15 odst. 2 správního řádu *úkony správního orgánu v řízení*

provádějí úřední osoby oprávněné k tomu podle vnitřních předpisů správního orgánu nebo pověřené vedoucím správního orgánu (dále jen „oprávněné úřední osoby“). Dojde-li po pověření oprávněné úřední osoby ke změně v osobě vedoucího správního orgánu, udělené pověření nepozbývá právních účinků.

Soud z důvodů shora uvedených uzavřel, že ke dni zániku funkce děkana FP ZČU rezignací pověření legálně určeného proděkana FP na základě § 28 odst. 5 ZVŠ a čl. 12 odst. 2 Statutu FP ZČU k zastupování děkana v plném rozsahu nezaniklo. V době vydání prvostupňového rozhodnutí byl proděkan FP úřední osobou oprávněnou vydat rozhodnutí o ukončení studia žalobce z důvodu uvedeného v § 56 odst. 1 písm. b) zákona o vysokých školách. Prvostupňové rozhodnutí tedy z tohoto důvodu netrpělo nezákonností, natož nulitou.

U další žalobní výhrady lze s žalobcem souhlasit potud, že odůvodnění prvostupňového i napadeného rozhodnutí trpí nepřesností stran okamžiku, kdy mělo dojít k porušení jeho povinnosti plynoucí mu po ukončení přerušení studia z ust. čl. 26 odst. 5 Studijního a zkušebního řádu ZČU. Vzhledem k tomu, že studium bylo žalobci přerušeno rozhodnutím proděkana ze dne 30.3.2010 sp. zn. DFP-416/2010 do 31.8.2010, počala lhůta pěti pracovních dnů plynout dne 1.9.2010 a její poslední den připadl již na 7.9.2010 (úterý). Žalobce by splnil povinnost, na kterou byl řádně a zcela vyčerpávajícím způsobem upozorněn v rozhodnutí o přerušení studia, pokud by se do konce dne 7.9.2010 zapsal do dalšího studia nebo požádal o jiný termín zápisu či požádal o prodloužení přerušení studia. Ze správních spisů žalovaným předložených je zřejmé, že nevyužil žádné varianty dané mu čl. 26 odst. 5 Studijního a zkušebního řádu ZČU. Jinak ostatně netvrdí ani v žalobě. Uplynutím dne 7.9.2010 tedy žalobce mimo jakoukoliv pochybnost porušil povinnost uloženou mu čl. 26 odst. 5 Studijního a zkušebního řádu ZČU s důsledkem ztráty práva na zápis do studia. Zároveň porušení této povinnosti kvalifikuje posledně označené ustanovení výslovně za důvod pro ukončení studia pro nesplnění požadavku podle čl. 28 odst. 2 písm. b) Studijního a zkušebního řádu ZČU. Za takové situace, kdy žalovaná na posuzovaný případ aplikovala správný právní předpis, nepochybila při jeho výkladu a pouze stanovila termín porušení povinnosti o týden později, má soud za to, že se jedná o zřejmou nesprávnost, která nemůže mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí; takový závěr je namístě i proto, že zřejmá nesprávnost nebyla k tíži nýbrž ku prospěchu žalobce.

Z výše popsanych důvodů nebyla výtku způsobilá přivodit žalobci procesní úspěch.

Soud odmítl dále žalobní výtku, že se žalovaná v napadeném rozhodnutí nevypořádala s odvolací námitkou, že prvostupňové rozhodnutí vydala osoba, která nebyla oprávněna rozhodovat o ukončení studia. O nesprávnosti tvrzení svědčí předposlední odstavec napadeného rozhodnutí, ve kterém je předestřeno, na základě jakých úkonů byl proděkan FP oprávněn rozhodnutí o ukončení studia v žalobcově případě vydat.

Námítka stran neexistence podpisu příslušného proděkana FP na prvostupňovém rozhodnutí žalobce uplatnil prvně až v replice ze dne 6.7.2011. Její důvodností se soud nebyl oprávněn zabývat pro opožděnost (§ 72 odst. 1, 4, § 71 odst. 2 věta třetí s.r.s.)

Provedené přezkumné řízení neosvědčilo správnost tvrzení, že žalovaná porušila základní zásady správního řízení zakotvené v § 2 odst. 1,2, v § 4 odst. 2 správního řádu Ust.

§ 8 správního řádu upravující součinnost správních orgánů na posuzovaný případ nemohlo dopadat. Rovněž soud neshledal zásadní porušení ustanovení o řízení žalobcem zmiňovaných, které se týkají náležitostí rozhodnutí.

Jen pro úplnost soud dodává, že dle stávající judikatury je-li nicotností stíženo prvoinstanční rozhodnutí, je stejnou vadou automaticky stíženo i rozhodnutí o odvolání proti němu, jak správně zmiňoval žalobce. Proto žalobcem navržený petit by soudem nemohl být akceptován ani při správnosti tvrzení žalobce, že prvostupňové rozhodnutí je nicotné. V souladu s jeho právním názorem bylo na místě domáhat se žalobou vyslovení nicotnosti obou rozhodnutí, jak plyne z ust. § 65 odst. 1 s.ř.s. in fine.

Soud nemohl provést žalobcem navržené důkazy prvostupňovým a napadeným rozhodnutím. Rozhodnutí je předmětem přezkumu a proto provedení důkazu rozhodnutím je pojmově vyloučeno.

Žaloba nebyla důvodná a soud ji proto v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl (výrok I.).

Náhradu nákladů řízení soud žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s.ř.s. nepřiznal, protože žalobce ve věci úspěch neměl a žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení výslovně vzdal (výrok II.).

P o u ě n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 30. května 2012

JUDr. Jana Daňková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková